

Sygn. akt II Ca 297/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 6 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSR del. Anna Kruk SSO Renata Starczewska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 06 października 2016r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. S. , H. S. , I. M. , A. B. , K. S.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 15 lutego 2016r. sygn. akt I C 1601/15

1. oddała apelację,
2. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz E. S. kwotę 2.504 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym ,
3. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz H. S. kwotę 2.504 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSR del. Anna Kruk SSO Wojciech Vogt SSO Renata Starczewska

II Ca 297/16

UZASADNIENIE

Powódka E. S. wniosła o zasądzenie od Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 50.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lutego 2015 r. tytułem zadośćuczynienia w związku ze śmiercią córki D. S. w wypadku komunikacyjnym, który miał miejsce 25 września 2002 r. Wniosła również o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Powód H. S. wniosł o zasądzenie od Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 40.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lutego 2015 r. tytułem zadośćuczynienia w związku ze śmiercią córki D. S. w wypadku komunikacyjnym, który miał miejsce 25 września 2005 r. Wniósł również o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa i podał, że wypłacił powodom E. S. i H. S. kwotę po 10.000 zł za krzywdę z art. 448 k.c., która to kwota zdaniem pozwanego spełniła swoją kompensacyjną funkcję.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 15 lutego 2016 r. zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.:

- na rzecz powódki E. S. kwotę 25.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lutego 2016 r.
- na rzecz powoda H. S. kwotę 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lutego 2015 r.

i oddalił ich powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w zakresie zasądzającym w punkcie 1 i 2 orzeczenia wraz z należnymi odsetkami i w konsekwencji pkt. 12 i 13 dotyczący kosztów postępowania.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie art. 448 k.c. przez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że odpowiednim i uzasadnionym rozmiarem krzywdy powodów po śmierci córki w dniu 25 września 2002 r. jest dla powódki E. S. w łącznej wysokości 35.000 zł oraz dla powoda H. S. w łącznej wysokości 30.000 zł;
2. naruszenie art. 446 § 3 k.c. przez nie przyjęcie, iż przed wprowadzeniem w życie § 4 do art. 446 k.c. odszkodowanie z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej obejmowało również szkody niemajątkowe,

W oparciu o te zarzuty wniosł o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Powodowie wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Należy podkreślić, że Sąd I instancji nie naruszył art. 446 § 3 k.c. Sąd prawidłowo przyjął, że wypłacona powodom kwota z tytułu pogorszenia ich sytuacji życiowej w związku ze śmiercią córki nie obejmowała szkody niemajątkowej jaką stanowi zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Odszkodowanie z art. 446 § 3 obejmowało szkody, które nie ulegają uwzględnieniu przy zasądzeniu renty. Są to szeroko pojęte szkody majątkowe, często nieuchwytne lub trudne do obliczenia, prowadzące do znacznego pogorszenia sytuacji życiowej osoby najbliższej. Odszkodowanie to obejmowało również szkody niematerialne, polegające na obiektywnym pogorszeniu w świecie zewnętrznym, ale nie

obejmowało krzywdy moralnej, a więc krzywdy pozostającej sferze subiektywnych wewnętrznych przeżyć danej osoby (por. Jacek Gudowski /w/ Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2013, tom III, cz. 1, s. 784 i n.).

Sąd Rejonowy nie miał więc podstaw aby zaliczyć na poczet dochodzonego zadośćuczynienia kwoty, które otrzymali powodowie tytułem pogorszenia ich sytuacji życiowej w wyniku śmierci córki.

Natomiast zasądzona kwota zadośćuczynienia dla obu powodów - uwzględniając wypłaconą przez pozwanego w lutym 2015 r. kwotę po 10.000 zł - jest kwota odpowiednia i nie wygórowaną. Ustalając jej wysokość Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie elementy wpływające na wysokość krzywdy. Wziął również pod uwagę okoliczność, że powodowie oprócz zmarłej córki mieli jeszcze troje dzieci. Niemniej powódka E. S. w wyniku tragicznej śmierci córki musiała podjąć leczenie psychiatryczne, a u H. S. stwierdzono nasilenie istniejących chorób. Już te okoliczności wskazują na intensywność negatywnych przeżyć powodów związanych ze śmiercią córki. W tej sytuacji należało uznać, że kwota odpowiednio 35.000 i 30.000 zł zadośćuczynienia zasądzona na rzecz powodów jest kwota odpowiednią i nie odbiegająca od zasądzanych w podobnych stanach faktycznych w innych sprawach.

Pozwany dobrowolnie wypłacił powodom świadczenie z tytułu zadośćuczynienia w wysokości po 10.000 zł i zrobił to w lutym 2015 r. (k-139 i 140 akt). Domaganie się więc waloryzacji świadczenia jest zupełnie niezrozumiałe.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało zgodnie z art. 385 k.p.c. i 98 k.p.c., orzec jak w sentencji.

Renata Starczewska Wojciech Vogt Anna Kruk